

KIELKOŚ (1) *pron*

kielkoś a. **kieloś**.

A subst kielkoś.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Zaimek liczebnikowy nieokreślony; zastępuje jakąś liczbę od dwu do dziesięciu:

Wyrażenie: »kielkoś dni«; Przebywała tam kiekos [!] dnij OpecŻyw [27].

Cf **KILA, KILAŚ, KILKA**

KW